

Voittosaatossa

Tänään on taas kerran juhlittu kevään saapumista. Tuhannet ihmiset ovat olleet liikkeellä säästä riippumatta. Monenlaiset vappukulkueet ja juhlapuheet ovat täyttäneet kaupunkien torit ja julkiset kokoontumispaikat. Kristityt ovat yhdessä järjestäneet myös Jeesus-marssin Helsingissä, Tampereella, Vaasassa ja Kokkolassa. Sain itsekkin olla aikanaan mukana aloittelemassa Helsingin Jeesus-marsseja ja niistä on jäänyt oikein hyvä mieli.

Jeesus-marssi

Jeesus-marssi tuo mieleeni apostoli Paavalin sanat toisesta Korinttilaiskirjeestä sen toisesta luvusta. ***Kiitos olkoon Jumalalle, joka aina kuljettaa meitä Kristuksen voittosaatossa ja antaa meidän kaikkialla levittää Kristuksen tuntemisen tuoksua! Me olemme Kristuksen tuoksu, joka nousee Jumalan eteen; tämän tuoksun tuntevat sekä ne, jotka pelastuvat, että ne, jotka joutuvat kadotukseen. Se on toisille kuoleman haju, joka tuo kuoleman, toisille elämän tuoksu, joka tuo elämän. Mutta kuka on tähän kelvollinen?*** 2 Kor 2:14-16

Voittosaatto

Kuva voittosaatosta tulee antiikin ajoilta. Silloin oli tapana, että voittaja nöyryytti hävinneitä kuljettamalla heitä kahleissa mukana voittokulkueessa. Kun kansa hurrasi voittoisalle sotapäällikölle ja myöhemmin nimenomaan keisarille, niin samalla voittosaatossa mukana olevien tappion kärsineiden häpeä oli sitäkin suurempi.

Jeesus-marssi on vertauskuvallinen voittokulkue – Jeesuksen voittosaatto. Kristuksen seurakunta julistaa yhdessä sitä voittoa, jonka Jeesus on saavuttanut nuhteettomalla elämällään, viattomalla kärsimisellään, uhrikuolemallaan sekä ruumiillisella ylösnousemuksellaan. Näin ***Jumalan moninainen viisaus seurakunnan kautta tulee nyt myös taivaallisten hallitusten ja valtojen tietoon*** Ef 3:10

Mutta kuka pääsee mukaan Jeesuksen voittokulkueeseen? Ketkä Jeesus katsoo arvollisiksi voittosaattoonsa? Pitääkö meidän itsemme saavuttaa voittoja henkilökohtaisessa uskonelämässämme, jotta Jeesus kelpuuttaisi meidät seurueeseensa? Apostoli Paavali ei puhu tässä tekstissä mitään meidän omista saavutuksistamme tai uskonnollisista voitoistamme. Niitäkin Paavalilla olisi ollut vaikka muille jakaa. Tässä yhteydessä hän pitää kuitenkin itseään orjana, jonka Kristus on voittanut itselleen. Voittosaatossa kuljetettiin voitettuja!

Erilainen marssi

Kristuksen voittosaatto on kuitenkin erilainen kuin keisarien triumfiraati. Toisin kuin keisarit Kristus ei häpäise voitettuja. Hän ei iloitse hävinneistä eikä heidän kustannuksellaan. Päinvastoin Hän rakastaa heitä kaikkia ikuisella rakkaudella. Hän pesee heidän haavansa ja parantaa heidän vaivansa. Kristus tahtoo, että maailman kaikki ihmiset olisivat mukana Hänen voittosaatossaan – osallisina Hänen voitostaan kaikista turmiovalloista.

Jeesus suree niitä, jotka eivät ole suostuneet voitettaviksi. Ollessaan viimeisellä matkallaan Jerusalemiin Hän nimittäin katselee kaupunkia ja itkee sitä: ***"Jerusalem, Jerusalem! Sinä tapat profeetat ja kivität ne, jotka on lähetetty sinun luoksesi. Miten monesti olenkaan tahtonut koota lapsesi, niin kuin kanaemo kokoaa poikaset siipiensä suojaan!*** Matt 23:37

Tällainen on Hänen mielenlaatunsa meitä kaikkia kohtaan. Myös sinua ja minua kohtaan. Olemmepa kulkeneet Hänestä kuinka kauas tahansa, Hän kutsuu meitä takaisin yhteyteensä – rakkaudellaan. Etkö käsitä, että ***"Hänen hyvyytensä vetää meitä parannukseen"***.

Miten tuskallista Hänelle onkaan, jos Hän joutuu meidän kohdallamme sanomaan samaa kuin Jerusalemissa: ***Mutta te ette tahtoneet tulla.*** Kyse on tahdon ratkaisusta suostua Jumalan omaksi.

Millainen suru pitäisi meilläkin olla niistä, jotka kulkevat kohti kadotusta sielunvihollisen voittosaatossa – hänen orjinaan! Tämä suru puhdistaisi meidän sydämemme katkeruudesta, vihasta ja pelosta. Se osoittaisi kenen voittamia me olemme ja kenen voittosaatossa me kuljemme tänään.

Kiinassa kulttuurivallankumouksen aikana kristittyjen osaksi tuli raakaa epäinhimillistä kohtelua, fyysistä väkivaltaa ja henkistä kiusaamista. Myöhemmin maanalaiseen seurakuntaan liittynyt evankelista kysyy ihmetellen kristityiltä, miksi he eivät ole vihaisia ja katkeria. Vastaus ihmetytti häntä entistä enemmän: Jos niin olisi, silloin he olisivat voittaneet meidät.

=====

Musiikkia ”Sodan jälkeen”

=====

Samanlainen marssi

Antiikin triumfien juhlintaan kuului myös suitsukkeiden polttaminen. Niitä poltettiin runsaasti kulkueessa. Tuoksu levisi kaikkialle ympäristöön. Suitsukkeita poltettiin voittajan kunniaksi, mutta voimakkaalla tuoksulla oli myös aivan toisenlainen tehtävä. Sillä tavalla peitettiin voitettujen ihmisten veren, hien ja lian haju.

Tässä kohden Kristuksen voittosaatto on samanlainen kuin keisarien triumfiraati. Miten tähän Kristuksen voittosaattoon pääsikään? Jerusalemilaisille Herra sanoi, että hän olisi tahtonut koota heidät tykönsä, mutta he eivät tahtoneet. Mukaanpääsy on kiinni vain myöntymisestä. Mutta tähän merkitsee, että emme me itsessämme ole millään tavoin paraatikelpoisia. Sitä suurempi syy meillä on ylistää Kristusta, joka pelkän myöntymisen perusteella on kelpuuttanut meidät joukkoonsa. Jeesus sanookin meille tänään: ”Tule ja seuraa minua!”

Meidän tehtävämme ei todellakaan ole suitsuttaa itsellemme. Eihän meillä ole edes minkäänlaista suitsuttamisen aihettakaan. Kristukselle me suitsutamme. Hänelle yksin kuuluu kaikki ylistys ja kirkkaus ja kunnia ja valta nyt ja iankaikkisesti. Marssijoitten oma puolinaisuus, lika ja tahrat peittyvät Hänen tuntemisensa suitsukkeeseen tuoksun alle.

Jako kahteen

Riemullisimmissa kohdissaankin Raamattu on myös kiusallisen arkirealistinen. Totta on se, mitä Kristus ei halua ja mitä yksikään hänen aito seuraajansa ei saisi haluta. Nimittäin missä tahansa Kristusta tehdään tunnetuksi, kaikkialla missä Kristuksen tuntemisen tuoksu leviää, siellä tapahtuu aina jako kahteen. Toisille Kristuksen tuoksu on niin vastenmielinen haju, etteivät he voi sietää sitä. Niinpä he jättäytyvät ulkopuolelle. Näin he tuottavat itsellensä kuoleman ja kadotuksen. Toiset taas ihastuvat siihen tuoksuun. He tajuaavat, että elämältäähän tämä maistuu. Niin he liittyvät mukaan ja pelastuvat.

Miksi näin on? Tämä jako ja ihmisten jakaantuminen kahteen eri leiriin on pimeä salaisuus. Se on pimeääkin pimeämpi, koska Kristus tahtoo meille pelkkää hyvää. Kukaan ei itsessään ole sen paraatikelpoisempi kuin toinen. Siltä pohjalta jako ei tapahdu. Jos kysyy vanhalta, Kristuksen voittosaatossa kauan marssineelta, miksi liityit joukkoon, niin vastaus on: Herra auttoi minua aistimaan Kristuksen tuntemisen tuoksun. Herra pani minut ihastumaan siihen. Siitä se lähti ja sillä lailla se on myöhemminkin jatkunut.

Tällä valoisalla ja minun mielestäni ainoalla oikealla ja kestäväällä vastauksella on kuitenkin myös tuo pimeä kääntöpuolensa. Tässä on rukouksen paikka itsemme ja toinen toisemme puolesta:

“Työs ala, Herra, ja päättä se itse

vaivatut sielumme virvoittaen.

Hengelläs saata sä kaikille julki

sun valtakuntasi voimallinen

Muista, oi Jeesus ja armahda meitä,

ethän sä syntistä luotasi heitä,

ethän sä syntistä luotasi heitä.”